ънбаръ, м. в. брънбаръ

ръибаръ, м. в. бръ[illegible]аръ

ръцикамъ, гл. ср. в. бърникамъ

ръникание ср. в. бърникание.

ънзамъ, гл. д. кога играятъ на орѣхи казватъ
низамъ вм. корени, ще те изъбрънзамъ ще те искорени, ще те изиграя до коренъ, т. е. да не остане до единъ орѣхъ у тебе

малчкъ

ръчка (бръчка) ж. в. бълчюкъ, халка, халчица

чка на костурка, 1) бръчка на кюрма що
завързва въ черенъ си 2) примка на кожелецъ, отъ нѣщо памучно или конопено. рус. петля. 3) пръди. на човѣкъ
бъкатад халката.

бръникало (бръни~~кало~~) 1) единъ видъ дървенъ
инструментъ на който свирятъ, рус. варганъ. 2) дрънкало, всяко нѣщо което бръчика.
ото даватъ на дѣцата да се занимаватъ

бръникамъ, (бръни~~камъ~~), гл. многокр. отъ бръчи

бръникание, (бръни~~кание~~) ср. отъ бръникамъ.

бръннувамъ гл. повтор. отъ бръння

бръння, ешь, -нялъ гл. еднокр. отъ бръчи, като бръннали онѣзи мухи, онѣзи гадини
бръчи, нишь, -чялъ (бръч~~и~~) гл. ср. 1) издавамъ гласъ като бръмбаръ, ~~муха~~ пчела, комаръ
или друга ~~[illegible]~~ вѣрхкава гадина що вѣрхка и бръчи, или тель отгнятъ когато чюкне
бръчикамъ теловетѣ на нѣкой инструментъ зъ-ка ~~за да се~~ свири.

бръцинъ, тер. д. рука съ която се показва гласъ
бръчене
бръчелива муха, муха що бръчи, в. бръмбаръ.

бръзвамъ, в. бръснувамъ. 2) бръскувамъ 3) бръзвамъ, бърша, бръша.

бръсване, ср. отъ бръсвамъ, (бръскамъ). Едно
бръсване, нея преметание.

бръскалка (брьс-) ж., ~~дървена метла~~ метла отъ клечки вѣрхище
отъ дърво, свързани наметла, да са мета
дворъ, попятъ, да се очища на гумно.

бръскамъ (брь-) гл. д. 2) ~~бръшамъ, тегля~~ тукъ тамъ закачямъ съ
метла, да бръсна да не ~~1)~~ метя, счета чи-
сто бръска, 3) в. бъркамъ, бишкамъ, перкамъ
4) бръскамъ съ четката ~~[illegible]~~ отъ тамъ. ~~[illegible]~~
~~бръскамъ~~ бръскамъ се гл. възвр. бръскамъ се да си ~~[illegible]~~ 4)
~~[illegible]~~
гл. страд. бръскатъ ме други. || перкание пер-
кание

бръскание (брьс-) ср. метене съ бръскалка, омитание съ четка.

бръскачъ, (брьс-) на, но, — нии стар. прич.
отъ бръскамъ.

бръсквамъ, (брьс) — кувамъ, гл. многокр. и услов.
отъ бръскамъ.

бръсначь, (брьс-) м. 1) ~~[illegible]~~ иг. в. бръсничь, бричь.
2) в. бръснарь

бръснене, (брьс—) ср. в. бръсняне

бръсничь, (брьс—) м. остро ножле съ което
бръснатъ, бръсначь бричь, даже като бръ-
ничь.

бръмкамъ, в. бръникамъ.

бръмка, ж. в. бръчка — — —

бръмчене, в. бръчене

бръмчи, в. бръчи

бръмчило, в. бръчило

брънвамъ (брън~~вамъ~~), — в. бръннувамъ

бръна, ж. дървенъ или желѣзенъ влакъ.

бръчна, ж. в. бърна и бърна.

бръннкамъ, в. бърникамъ

бръникалка, ж. в. бръникалка и бръникало

бръцния, ж. прозвище на стара жена, с не-
добро поведение, пакостница, злосторница,
сводница

бръчило, ср. играчка отъ орѣхи направена да
бръчи, в. вертушка.

бръчене ср. отъ бръчи, 1) кога бръчи нѣщо 2) бръ-
нкание, бучение и пищение. ~~плачене~~

бръчо, м. 1) име собствено, ~~вм~~ бръч
чи. 2) презрѣнно за бръмкача или брън-
кача на човѣка. Пука ми бръчо за тебе
за-грижилъ съмь са за тебе, не пука бръ
чо отъ тебе, не ме е грижа отъ тебе, на
[illegible] да те знае

бръчевица, жена на бръча.

бръчевийнинъ, на, но, — нии, на бръче
вица отъ бръчевица. мн. бръчеви-
чани, мѣсто, ~~[illegible]~~ дѣто ~~се намира или~~
живѣе бръчовичината челядь.

бръчевъ, ва, во, — вии, на бръчя, отъ
бръчя. — мн. бръчеви, дѣто живѣе бръ-
чеви за челядъ. Ходили у бръчеви.

бръчи, гл. д. тегля влакъ, завличамъ.

бръскачь, м. (брьс—) 1) който бръска, мете. 2) пав
дръндаръ, савастарь, халачь.

бръслетъ, — ти

грав. старо то бръселе

бръскане (по) перкане заопастяване 2) метене
с бръскане. 3) бръснене
бръскане —

бръснарь, м. който то бръсне, ~~брат~~ бриячь,
берберь

бръснато. бричен 2) перниат, перкат с метла

като живото вредиво за растенията. Поездото е вече изядено, и то отъ охлеви бръмбари и червеи. Л. Д. 1876 р. 58